

ΕΣΠΕΡΙΝΟ

Οἱ ὄνειροπόλοι πέρνουνε τ' ἀκρογιαλιοῦ τὸ δρόμο,
παίζουν τὰ χέρια καθὼς πᾶν, καὶ τὸν ἀέρα δέρνουν,
οἱ νυχτερίδες, ὡς πετοῦν, φιλοῦνε τοὺς τὸν ὄμο,
κι οἱ γρῦλοι ἀγαπητῶν ψυχῶν μηνύματα τοὺς φέρνουν.

Τέτοια ὦρα οἱ χίμαιρες ξυπνοῦν ἐνάντια στὸ νόμο
καὶ πίσω τοὺς τίς ἄσωτες ψυχές στα ὕψη σέρνουν,
μά, σὰν τὸ σούρουπο διαβεῖ τίς παρατᾶν στὸν τρόμο,
τὴν ὦρα ποῦ τῆς εὐτυχιάς θάροῦν τὰ χνάρια πέρνουν...

Κι εἶναι ψυχές ποὺ γρήγορα συνέρχονται καὶ ὑψώνουν
τὴν ἄπειρη ἐγκαρτέρηση μές στὴν πικρὴ ἄρνησή τους·
δὲν τίς τρομάζει ὁ γυρισμὸς καὶ τὰ φτερά διπλώνουν.

Μὰ εἶν' ἄλλες, ἄλλες οἰμέ! ποὺ στὴν τρελλὴ ἄνθισή τους
πρώτη φορὰ τέτοιο ὠκεανὸ πατοῦν, κι ἄδειες μ' οὐδ' ἓνα
παλμὸ τὸ λυτρωμὸ ζητοῦν μὲ χέρια σηκωμένα.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΛΗΝΟΣ